

השגחה פרטית

עולם של אמונה. חיים של ביטחון

סיפורי
השגחה פרטית
מופלאים
המתרחשים
בימינו
ודברי התעוררות
מתוך
'קו השגחה פרטית'

פרשת בעלולותך תשפ"ו × עלון 193

בהשגחה

מה עשה ר' זלמן כשגילה את המתחרה המפתיע?

העובד של מאפיית בריזל הידועה בירושלים הלך באותו בוקר כרגיל למאפייה שבמאה שערים. בדרך נתקל בשלט ענק המבשר על פתיחת מאפייה חדשה בשכונה. הוא הביט פנימה וראה שבעל המאפייה הוא - לא פחות ולא יותר - אחד העובדים של מאפיית בריזל, שהחליט לקחת את סודות המקצוע ולהתחרות במעסיקו.

העובד רץ אל בעל המאפייה, החסיד הנודע ר' זלמן בריזל, וסיפר לו את אשר קרה.

ר' זלמן שמע - ולא הגיב.

כעבור זמן ראה העובד את ר' זלמן צועד לכיוון המאפייה, ובדרך נכנס אל המאפייה המתחרה. הוא שמע את ר' זלמן אומר לבעל המקום:

"יהודי יקר, אני מברך אותך בהצלחה רבה במאפייה החדשה שפתחת. אתה יודע שיש לי מאפייה כאן קרוב; אם יחסר לך משהו, זכור שאני תמיד יכול לעזור לך".

אומר לי אחד מנכדיו של ר' זלמן: אנשים מפספסים את החלק העיקרי של הסיפור. וכך אמר הנכד:

"כאשר אותו יהודי הגיע לספר לר' זלמן על המאפייה המתחרה, הלב התחיל לפעום. איך ייתכן שעובד שאני עצמי לימדתי אותו את סודות המקצוע הולך עכשיו להתחרות ב?

ואז אמר לעצמו: איך קורה לי דבר כזה? הרי הקב"ה מנהיג את העולם, והוא היחיד שנותן לי פרנסה. הרי למדתי מאות פעמים את 'שער הביטחון', ואיך זה עדיין מפריע לי?

עד שר' זלמן החליט לעשות מעשה שהלב יימשך אחריו, והלך אל אותו יהודי להציע לו עזרה".

הקב"ה רוצה שיהיו לנו ניסיונות, והוא רוצה שנתגבר עליהם. הניסיון וההתגברות עליו מביאים להקב"ה נחת רוח עצומה.

שבת שלום ומבורך,
פינחס שפר

סיפורי אמונה וביטחון מצדיקי הדורות זי"ע

השגחה עליונה

להיכנס לכדי סכנה למען האמונה

רבן של ישראל ה'דברי חיים' מצאנו מגלה באוזניו של החסיד, מדוע היה מוכן להיכנס, הוא וכל בני ביתו, למצב של סכנה.

תקבל על עצמך שלוש קבלות איתנות, ובוזה בוודאי תהיה לך רפואה שלמה ותתרפא ממחלתך הקשה. ואלו הן: תחזוק היטב בשמירת השבת כהלכתה, תחליף את הכלים בחדשים וכשרים כהוגן, וגם תקבע לעצמך לימוד יומי עם יהודי יודע ספר ותלמיד חכם..."

חלף זמן קצר, והופיע המכתב השני משוויץ: "כעת ידוע הוא בוודאי כי הרבי הוא אכן רבי צדיק", פתח היהודי השווייצרי את מכתבו בהתרגשות גואה, "וכעת הנני יהודי שומר תורה ומצוות אמיתי באמת ובתמים! התחזקתי בשלושת הדברים שציווני הרבי, ונעשייתי בריא בלי כל זכר למחלה הקשה!..."

שמע הערש'ל את הסיפור, וליבו נצטב בקרבו.

"מדוע ליהודי משוויץ מעניק הרבי את ברכתו וישועתו, ואילו אני, שיהודי כשר וירא ד' אני, מוסיף ומפציר ברבי שוב שוב - ועדיין לא זיכני בברכת הקודש שאליה אני כה מייחל?!"

לפתע נפתחה דלת החדר הפנימי. הרבי הקדוש יצא החוצה ופנה אל החסיד במאור פנים ובנימה רכה, מלאת רחמים וחסד:

"דע לך בני אהובי, כי לא קלה היא המלאכה לפעול ישועה ולקרוע את רוע הגזרה. כי כנגד כל שעה משתים עשרה שעות היום, יש שנים עשר צירופי שמות, וכך גם בכל שתיים עשרה שעות הלילה. וכאשר באים לפעול ישועה, יש לבדוק ולתור היטב ולכוון את הצירוף הנכון של אותו רגע, ובאם לא עולה הדבר ומצליח - הרי שבאותו זמן, האדם הפועל את הישועה והמופת - מעמיד את עצמו ואת כל ביתו בסכנה גדולה ועצומה!"

"עתה תדע מדוע הנני בושש לברכך עד הנה. אולם השכל והבן, כי כאשר מדובר ביהודי משוויץ, הרחוק משמירת התורה, שעדיין אינו מכיר ומאמין בבורא העולמים - ודאי שכדאי הדבר, אפילו בעד שאני וכל בני ביתי ניכנס לכלל סכנה!

הכול שווה - בשביל לגלות בליבו של יהודי, שיש בורא לעולם, ויש מנהיג לבירה!"

כבר כמה וכמה פעמים ניסה ר' הערש'ל לבקש ברכה והבטחה מפורשת מאת מורו ורבו בעל ה'דברי חיים' מצאנו, שיבטיחו לאלתר ולעולם כי שוב לא תהיה פרנסתו כה קשה, ולא יצטרך לעמול כה רבות מבוקר ועד ליל למען לחם חוקו. אולם עדיין טרם זכה לברכה שכזו, כי בכל פעם מסרב הרבי להעניק לו הבטחה נחרצת ומפורשת.

כעת, שוב ניצב הוא בחרדת קודש בחדרו של הרבי, חגור באבנטו ופתקתו בידו, ממתין לכניסתו של הרבי. והנה נתקל במטו במעטפה גדולה המונחת על שולחנו של הצדיק, ועליה מתנוססת בהדר כתובתו של השולח.

"שווייץ?!" תמה ר' הערש'ל בקול, "מכתב משוויץ הרחוקה הגיע עד הנה?!"

"אכן כן", הגיב הגבאי, "זהו לא המכתב הראשון, אלא השני במספר!..."

שבועות קודם לכן: ביום מן הימים הופיע בביתו של הרבי מכתב נדיה, ראשון מסוגו - מכתב משוויץ, הארץ המרוחקת, אשר מרחק הנסיעה אליה מצאנו עולה על חודש ומחצה.

יהודי שווייצרי, עשיר מופלג, פנה במכתבו אל ה'דברי חיים' הקדוש, וגולל באריכות את צרתו הגדולה, כי הוא סובל ממחלת הנפילה הקשה. ניכר היה בין שורות המכתב כי הכותב נמנה על פשוטי העם, וכי אינו המדקדק הגדול בתורה ויראה. האיש רשם במברקו הבהול במילים פשוטות: "שמעתי על מעלת כבודו שהוא רבי ואיש מופת, וכיון שאני הנני יהודי שומר תורה ומצוות, מבקש אני בזאת לזכות בברכת הקודש להיושע ברפואה שלמה".

טבל הצדיק את קולמוסו בקסת אשר לפניו, ורשם מכתב תשובה ליהודי השווייצרי הסובל מחולי הנפילה:

"דע לך יהודי יקר, כי לא כל יהודי יכול להיקרא 'שומר תורה ומצוות'. שהרי בתורה יש רמ"ח מצוות עשה ורמ"ח מצוות לא תעשה, וכאשר מחסיר האדם אחת מהנה, עלול הוא לפגום באחד מרמ"ח איבריו או מרמ"ח גידיו.

× בסוף לא צריך ניתוח ×

מדבר יהודה מאשדוד:

יש לי בן שנולד עם בעיה רפואית שפגעה מעט בתפקוד הכליות. אחרי שהבעיה תוקנה בחסדי שמיים, נשארנו עם מתנה לשנים הבאות, והיא: מעקב. מדי חצי שנה אנחנו עושים את דרכנו למרכז רפואי, ובכל פעם מחדש נדהמים לראות את ניסי הבורא יתברך, איך הכליות הולכות ומתרפאות, כל הפחדים והחששות מתבטלים, וילדנו היקר חי את חייו ככל האדם, ללא הפרעה לילדותו החיננית.

אך, בביקור השגרתי האחרון התגלה שהמצב אינו מזהיר כל כך. שמשוהו השתבש. הבדיקות הראו תזוזה לכיוון הבלתי חיובי, והרופאים אמרו שכדי להציל את המצב ולשחרר את החסימה שהתהוותה עם הזמן, חייבים ניתוח. ומדובר בניתוח אחד שיכלול שני ניתוחים שונים.

הייתי המום מהרעיון. הרגשתי שהקב"ה רוצה להראות לנו את חסדי הגדולים, שנעריך את מתנותיו היקרות, שנדע כי המשפחה הברוכה שזכינו לה אינה מובנת מאליה. הנה, פרט קטן אחד במערכת אינו עובד כמו שצריך, והוא מעורר לחשוב כי הכול אז מתנת חינם, שנעשית בחוכמתו המופלאה של יוצר האדם.

השקעתי רבות בהודיה לד', וראיתי שמביקורת לביקורת המצב הרפואי הולך ומשתפר, עד כי יש סיכוי שהבעיה תתבטל לגמרי. כשנוכחתי בזאת, הבנתי כי אני בדרך הנכונה, וזה מה שהקב"ה, הבוחר בשיירי זמרה, רוצה ממני.

עתה עמדתי בניסיון לא פשוט, והוא: לקבל את המצב. לא רק מהבחינה הרפואית, אלא גם מבחינת הקשר עם הקב"ה - מה בעצם עליי לעשות, מה ד' רוצה ממני?

בהשגחה מיוחדת נתקלתי בעלון השגחה פרטית, שם סופר על יהודי שלילד שלו עלה החוס, והוא רץ לרבו בבקשה שיתפלל בעד בנו לישועה. הרב אמר לו שלא צריכים לרוץ מיד לרופא, אלא קודם כול שיפתח ספר, יראה במה הוא צריך להתחזק, ויתפלל לד'.

הדברים האלו חיזקו אותי מאוד. הבנתי כי עליי להתחזק בדבר מה, ואכן קיבלתי על עצמי חיזוק בעניין מסוים, והתפללתי לרפואתו השלמה של בני היקר.

נכנסנו לשני מישורים במקביל: במישור אחד עמדנו מול בית החולים, סידרנו אישורים לניתוח, דיברנו עם הרופאים, ערכנו את הבדיקות המתאימות והתכוננו לניתוח. במישור השני התחזקתי בעבודת הבורא, העמקתי עוד ועוד באמונה, התפללתי מעומק ליבי שלא יצטרכו ניתוח, ואף הבטחתי לפרסם את הישועה. הרי הקב"ה הוא מפליא לעשות, והוא יכול להפליא גם בתיקון הבעיה שנמצאה אצל בני, וללא התערבות בני אדם. כה התפללתי, קיוויתי והאמנתי שד' יעזרנו ויראה לנו את חסדו הגדול.

בתוך כך לא ניכר שום שינוי. הבדיקות שנערכו הראו שוב ושוב כי אין מנוס מניתוח. ואכן ביום המיועד הגענו לבית החולים, נכנסתי עם בני לחדר הניתוח, המרדים עשה את שלו, הילד הביט בי ושמע

את קולי עד שנרדם, והאח הורה לי לצאת.

ישבתי בחוץ והמשכתי להתפלל לרפואה שלמה מידי רופא כל בשר בלבד. קיוויתי כל כך לישועה, וביקשתי מד' שלא יאכזב אותי. אחרי חצי שעה קראו לנו ואמרו שהרופא רוצה לדבר איתנו. התפלאנו מאוד, איך יכול להיות שכבר נגמר הניתוח?! אמרו לנו שהוא אורך די הרבה זמן.

והנה, את המילים שכל כך חיכיתי לשמוע - אמר לנו עכשיו הרופא, בהפתעה גמורה: "בסוף אין ניתוח!"

אנחנו תמהים ושואלים מה קרה, והרופא עונה: "אני בעצמי לא יודע להסביר את מה שקרה כאן. יש לי ניסיון של עשרים וחמש שנים, ומעולם לא נתקלתי בתופעה כזו. אחרי שהילד נרדם עשינו לו צילום ובדקנו שוב, והתברר שהייתה כאן טעות. אין לו שום בעיה! לא במקום הראשון ולא במקום השני. הכול תקין! לא צריך לשחרר שום סתימה ולא לתקן שום חיבור, הכול בסדר! חכו כמה שעות עד שההרדמה תפוג, וקחו את הבן שלכם לחיים ולשלום."

הבשורה הייתה טובה כל כך, ומרגשת כל כך, לא רק בגלל השמחה הגדולה שהבן שלי בריא, אלא בגלל המסר שקיבלתי מאבינו שבשמיים. בגלל ההבנה כי כל השיבוש נשלח אליי כדי שאתקן את מעשיי ואתחזק באמונה, ובגלל המסר החזק, שאפילו אזמל המנתחים כבר מונח בידו של המנתח - אסור להתיימשך מן הרחמים!

אכן, נוכחתי לראות שד' שמע את תפילתי ואת שוועתי, ושלח ישועה ורפואה שלמה.

× עדיף לשלם בצ'ק ×

מספר ר' יואל סאקס מקענווי איילענה, אנגליה:

קענווי איילענד זהו יישוב רגוע הממוקם ליד הים, ומלבד התושבים הקבועים של הקהילה היהודית המקומית, אפשר לפגוש כאן נופשים שמגיעים לכמה ימים כדי להירגע מהעומס של השגרה. ברשותי כמה דירות נופש, אותן אני משכיר לנופשים. מלבד זאת יש לי עוד נישה מעניינת של פרנסה: כאשר אנשים קונים כאן דירה או מוכרים אותה, אני מסייע להם באחסון הרהיטים והחפצים.

כך הכרתי את ר' יצחק, אברך מלונדון שניקק לשירות שאני נותן. הוא קנה דירה בקענווי איילענה, העביר את כל תכולת הדירה שבה התגורר קודם לכן, אבל לא הגיע לגור כאן. "אני יכול לגור אצל חמי במשך כמה חודשים", הוא הסביר לי. "משתלם לי שתארגן לי את החפצים. ובחודשים הבאים אשכיר את הדירה".

עזרתי לו, והוא חי לו בנעימים אצל חמיו, עד שיום אחד גם זה הגיע: השוכרים פסקו מלבוא, והוא הגיע לגור בדירה שלו שבקענווי איילענה.

בחורף האחרון, בחודש חשוון, הייתי דחוק מעט בכסף. מישהו היה צריך לשלם לי כסף, אבל הוא אמר שהוא יביא את הסכום רק ביום שלישי שבעוד שבוע. התקשרתי לר' יצחק, שכבר מזמן הפך

לבוטח בכוחו - פחדים. הבוטח בד' - ממנו פוחדים.

הַחֲמִישִׁי לַיְתָרוֹן. וְלֹאֲלִכְמִיָּה חֶסְרוֹן. בְּעַל הַבֶּטְחוֹן בְּמַעֲלָה חַיִּים מְבֹהָלִים. מְקַטְנִים וּמְגֹדֹלִים. בְּעַל הַכִּימְיָה מֵהַתְּגָלָה גְּדוֹלִים וְנִכְבְּדִים. יִירָאוּ בַּפְּחָדִים. לְבַעַל הַבוֹטֵחַ בְּצַהֲלָה כָּל הַבְּרוּאִים. לַעֲשׂוֹת רְצוֹנוֹ קְרוּאִים. וּמְכַל בְּהֵלָה - הַצָּלָה

פתיחה (טו')

השיר והשער

שירת קודש מרוממת על פי ספר שער הביטחון

× הרה"צ ר' בעריש שנעבאלג שליט"א ×

רוצים אור בגלות

העניות ששררה בביתנו של הרה"ק העטרת צבי מזידיטשוב, הייתה גדולה. כל כך גדולה, עד שהרעב ביקר שם לרוב, כתחליף לאוכל שלא היה.

באחד הלילות התעוררה בתו הקטנה, זו שלימים תהיה הרבנית מרוזאל, והחלה לבכות. הרעב צובט בה, לא מאפשר לה לעצום עיניים ולהירדם. היא רוצה לאכול. עכשיו. בייגלה.

ניסו בני המשפחה להרגיע את הילדה המורעבת והבוכייה, אך ללא הצלחה. משלא נותרה ברירה, פנו לאביה העטרת צבי, שינסה להרגיע אותה.

הרה"ק מזידיטשוב הבטיח לבתו שעוד מעט יהיה אוכל והיא תוכל לשוב, ושכעת כדאי שתחזור לישון. הילדה המשיכה לבכות. היא לא יכולה להמתין, היא לא יכולה לישון. היא רעבה. היא רוצה לאכול עכשיו, לא עוד מעט.

שלח האב אצבע לכיוון החלון: "עכשיו לילה", הזכיר לבתו. "החנויות סגורות. אין מאין להביא בייגלה. כשיגיע הבוקר והחנויות תיפתחנה - נוכל לקנות בייגלה שישביע אותך".

המילים לא הרגיעו אותה. גם ההבטחה לא. "מחר", היא דמעה, "תזרח השמש. כבר יהיה אור. לא חכמה לקנות בייגלה כשכל החנויות פתוחות. אני רוצה לאכול דווקא עכשיו, כשבחוץ חשוך והחנויות סגורות. עכשיו אני רוצה לראות שיש בייגלה!".

פרש העטרת צבי ידיו לשמיים, וזעקה יצאה מפיו: "ריבוננו של עולם! אנו בטוחים שבגאולה העתידה יהיה לנו טוב. יודעים אנו, שכשנהיה במצב של גאולה - בוודאי נהיה רגועים.

כשיזרח האור, לא יהיה שום חידוש בעובדה שיהיה כל טוב לעם ישראל. אבל כבר עכשיו, בתוככי הגלות המרה הזו, אנו מבקשים הרווחה! כדי שנוכל לעבוד אותך ד' בחושך, אנו צריכים לראות סייעתא דשמיא ושפע גדול! לא די לנו בידעה על מה שיהיה כשיגיע המשיח, אלא גם עכשיו אנו מצפים לראות את ירך הפתוחה!!!"

בהזדמנות אחרת סיפר העטרת צבי, שאחד מהצדיקים אמר לו שיש לעורר לתשובה. ענה לו הרה"ק מזידיטשוב: כתוב 'ברכס טהרם' - שקודם ד' יברך וירעיף שפע, וכשיהיה 'ברכס' - ברכה - יגיעו גם לטהרם'. יהי רצון שזנכה לגאולה השלמה במהרה בימינו, אמן!

לחלק מהקהילה, ושאלתי אותו: "אולי תוכל להלוות לי חמש מאות פונט עד ליום שלישי הבא?"

"בשמחה", ענה ר' יצחק, "אבל שזה באמת יגיע ביום שלישי".

"באמת, בעזרת ד'", הרגעתי אותו.

הוא הביא לי את הכסף, שעבר מיד ליעדו, וביום שלישי קיבלתי אני את הסכום מהאדם שהיה חייב לי. הבעיה הייתה שהוא הביא לי את הכסף בצ'ק ולא במזומן, וכאן יש חוק מיוחד, שהבנקים האנגליים שומרים עליו באדיקות: לא מוציאים מהבנק יותר משלוש מאות פונט בפעם אחת. מה יכולתי לעשות? הלכתי לבנק, פדיתי את הצ'ק, וקיבלתי ליד שלוש מאות פונט. התקשרתי לר' יצחק ואמרתי לו, "קיבלתי את החמש מאות פונט בצ'ק, והוצאתי מהבנק שלוש מאות פונט. האם חשוב לך שאלווה ממישהו מאתיים פונט כדי להחזיר דווקא היום, או שאתה יכול לחכות למחר?"

הוא הבין את המצב, גם הוא גר כאן והוא מכיר את הבנק ואת חוקיו, ואמר לי: "בסדר, נחכה למחר".

עברו רק כמה דקות, והוא מצלצל אליי בחזרה: "חשבתי על זה עוד פעם. אולי תוכל לתת לי עכשיו חמש מאות פונט בצ'ק, ולקחת בחזרה את המזומן שהבאת לי?"

"בסדר גמור", הסכמתי, ואז הוא פלט משפט גורלי: "יופי, בצ'ק הזה אני אוכל לקנות חנוכייה".

"חנוכייה????? נדהמתי, "אברך צעיר כמוך צריך חנוכייה?! מה עם החנוכייה שקיבלת לחתונה?"

"אל תשאל", ענה לי ר' יצחק, אך למזלו שאלתי גם שאלתי: "מאז שהעברתי את כל החפצים מהדירה שבלונדון לדירה שבקענווי איילענה, נעלמו לי כל כלי הכסף. אני לא מוצא אותם".

"אז למה לא שאלת אותי????? כאן הזכרתי לו נשכחות, שמי שהיה מעורב בהעברת החפצים לא היה אלא אני. בשעתו אמרתי כי אין זה נכון להשאיר את כלי הכסף בחוץ, ולכן עטפתי אותם היטב והחבאתי בתוך הדירה. "אגיד לך בדיוק איפה כלי הכסף שלך נמצאים. הם בבדיעם שבדירה שלך!"

"בבדיעם?! אין לי בידעם!"

נו, בטח. ר' יצחק הסתכל על התקרה שבכניסה לביתו, זו שברוב הדירות באזור מנמיכים על ידי התקנת בידעם לאחסון החפצים, וראה שהיא גבוהה כמו בכל הבית. ברגע שהבנתי זאת, ערכתי איתו שיחת הכרות עם התקרה של הדירה שלו. אמרתי לו: "אצלך אין בידעם ב'הול', אלא באמבטיה. שים לב ששם התקרה נמוכה יותר. עכשיו קח סולם, תעלה בזהירות ותראה שיש שם קופסה גדולה עטופה, ובתוכה כל כלי הכסף שלך!"

ר' יצחק התרגש ממש. הוא עשה מה שאמרתי, וגילה להפתעתו את כל האוצר, מפמוט וגביעים ועד חנוכייה וקופסת אתרוג, הכול שלם ומבריק כביום שראה אותם לפני שעבר דירה.

הוא היה מאושר עם האוצר שחזר אליו, ואני עמדתי והשתוממתי מההשגחה הפרטית הנפלאה, איך זה שהחלטתי ללוות כסף דווקא ממנו, ושבדיוק החזירו לי את החוב בצ'ק ולא במזומן, וכך היינו חייבים לדבר עוד קצת עד ששמעתי ממנו על החנוכייה שנעלמה.

לפעמים רואים בחוש ששווה לעשות חסד ולהלוות כסף - גם כזשה לא נוח כל כך, כגון כשמקבלים בחזרה צ'ק במקום מזומן...

השלמה מתוך חיבור

היציאה מהאשפוז הראשון, לאחר חמישה ימי טיפול בסטרוואידים, הדהימה אותי. הצלחתי לגמול את הירידה התלולה לכיוון הישיבה, בהליכה יציבה - תופעה שכבר שכחתי מקיומה.

היה זה חיבוק מתוק מלמעלה, שהשפעתו לא פגה גם לאחר שההטבה הפיזית חלפה. מעין 'מקפצה' באמונה. התחושה הזו, כגמול עלי אמו, העניקה לי את היכולת להרפות במאבק נגד המחלה. לקבל ולהשלים עם הגזרה.

כן, גם כשהטיפול התרופתי הפסיק להשפיע כפי שקיוונו, וגם כאשר הוצעה לי תרופה ניסיונית שמכרה הרבה אשליה ופחות תוצאה. כל אתגר שכזה העמיק בי את הקשר עם בוראי.

אם בתחילה ציפיתי לפתרון טבעי ולהחלמה, הרי שהחודשים והשנים לימדו אותי שפתרון הקסם היחיד נמצא אצל יוצר כול. שהוא היחיד שאין לו מעצור מלהושיע.

החיבור הישיר, לבורא העולם, הוא המתנה הגדולה ביותר שאפשר לשאוף אליה. זו מתנה שזכיתי בה היישר מידו הפתוחה והרחבה של מלך העולם.

ההתניידות הפכה למשהו מאתגר בהרבה, כמעט בלתי אפשרי. קירות הבית חנקו את האוויר הרוחני ששאפתי בישיבה. כעת כבר אין באפשרותי להסתובב בין כתליה. התנהלות שעד לאחרונה הייתה טבעית ומובנת מאליה - הפכה לבלתי מושגת, ומילאה את הוואקום הזה בתסכול אדיר.

על דבר אחד התקשיתי לוותר: תפילה במניין.

את תמצית כוחי השקעתי בה, גם כשנאלצתי להשקיע שעה בהליכה אל המניין שמעבר לרחוב. להסתייע במקל או בהליכון לא חפצתי בשום אופן, אולם הרצון להשתלב בחיים, להסתדר ביציאות מחוץ לבית ואולי אפילו לחשוב על חזרה לישיבה - אילצו אותי למצוא פתרון שיקל על ההתניידות.

הוצאת רישיון הנהיגה לא הייתה הרמת דגל לבן. זו הייתה הפנמת המציאות וההחלטה ההגיונית ביותר בשלב זה של החיים, לצד הרצון להתנייד במקסימום עצמאות.

השלב הזה איפשר לי להישיר מבט למציאות. לראשונה יכולתי לשתף חבר קרוב בכך שאני סובל מטרשת נפוצה.

המסע לא תם, אולם הבורא נושא אותי על כפיו, מצמיח אותי ולוחש לי: 'האמן וגדל'.

(מתוך מדור 'פה אשב')

× המטוס של השעה אחת עשרה ×

מדבר ר' יעקב כהן מירושלים:

כן כן, אני גר בירושלים עיר הקודש. נושם יום יום את האוויר של ארץ ישראל, ויודע להעריך את זה. לא תמיד זכיתי בכך. לפני כמה שנים עדיין גרנו בקליפורניה.

משך תקופה ארוכה 'התבשלנו' עם התוכנית לעלות לארץ ישראל ולהשתקע בה, וכאשר נבטה ההחלטה, חיפשנו וברוך ד' גם מצאנו מקום מגורים בירושלים.

בסופו של תהליך ארוך, עמוס מכל הבחינות, מצאנו את עצמנו עם כרטיסי טיסה ביד. סיכמו איתנו כי בראש חודש תמוז, שחל אז ביום שני, תצא מניו יורק טיסה של חברת 'אל על' בשעה עשר בבוקר, ותוביל אותנו היישר לארץ ישראל, ארץ הקודש.

התוכנית הייתה שביום ראשון נגיע לשדה התעופה שבקליפורניה, משם נטוס לניו יורק, בלילה נישן בבית מלון בניו יורק, ובבוקר נגיע לשדה התעופה, לטיסה שתיקח אותנו הביתה - לארץ הקודש.

כיוון שלא הייתה זו טיסה רגילה - למטרת ביקור - אלא טיסת עלייה לארץ, קיבלנו אישור לקחת איתנו מספר גדול של מזוודות, שתיים עשרה במספר. בזמן שהעמסנו את המזוודות על הרכב, ליד הבית, הגיעו המון חברים, ידידים ומכרים להיפרד מאיתנו. הם ידעו שאנחנו לא נוסעים בשביל לחזור. אנחנו נוסעים זהו, וניפגש כשהמשיח יבוא. את החלק הזה של הפרידה מכולם לא הכנסנו לתוכנית של הבוקר, וככל שמיהרנו, לא יכולנו לשלח את כולם ולפנות לנו את הדרך. הייתי חייב לומר לכולם 'שלום ולהתראות בגאולה השלמה', איחלתי לשכנים שד' יעזור להם לעלות בעצמם לארץ אשר עיני אלוקינו בה, וכך התארך הזמן עד שסוף סוף יצאנו לדרך.

כך הגענו לשדה התעופה באיחור ניכר, שעה אחת בלבד לפני הטיסה. בשעה 9:59 עמדתי לפני הדלפק הראשון והצגתי את הכרטיס והמזוודות.

"כמה מזוודות?" קרא הפקיד בהתפעלות מעורבת בביקורת. הסברתי לו שיש לנו אישור לכך מפני שזו טיסת עלייה, אבל הפקיד לא אהב את זה. "יארך זמן לבדוק את כל המזוודות האלה", הוא אמר, "ולכן נשלח את המזוודות עם הטיסה של השעה אחת עשרה, אבל אתם כבר לא תספיקו, ותצטרכו לחכות ולנסוע בטיסה הבאה, שיוצאת בשעה אחת בצהריים".

קיבלתי את דברי הפקיד כפשוטם, שלחתי את המזוודות, וחזרתי למשפחתי. אמרתי להם שאנחנו הולכים לחכות לטיסה הבאה.

שוב ניגשתי לדלפק, הפעם כדי לארגן את הכרטיסים לטיסה של השעה אחת, אבל התשובה שקיבלתי הייתה: "אי אפשר. הטיסה מלאה. חכו לטיסה הבאה".

בשלב הזה התחלתי להילחץ. התקשרתי לסוכן הנסיעות, סיפרתי לו את הסיפור, והוא אמר לי שבניו יורק עומדת להתקיים תחרות גדולה כלשהי, ולכן היום יש עומס רב על הנסיעות. אם אני רוצה הוא יכול לסדר לי טיסה בשעה שתיים בלילה, תמורת אלפיים דולר לאדם.

זה כבר היה יותר מדי. הכרטיסים שלנו כבר היו משולמים היטב, והסכום האסטרונומי שהוא מבקש בשביל כל המשפחה שלי הוא בלתי אפשרי מבחינתי. הייתי אובד עצות.

השעה כבר הייתה בערך שתיים בצהריים. סיפרתי לאשתי את כל מהלך העניינים, אבל היא לא נבהלה בכלל:

"אז הסוכן לא יכול לעזור", היא אמרה. "בסדר. אנחנו נגיד תהילים ונבקש מד' שיעזור לנו. נראה לי שכדאי לגשת לדלפק של שירות לקוחות, אתה תיגש ואנחנו נתפלל".

עשיתי כעצתה. היא התיישבה עם הילדים ואמרה איתם פרקי תהילים, ואני נעמדתי בסוף נחש של תור ארוך ומתפתל, מצפה לישועה.

עמדתי כמה דקות, והנה ניגש אליי אדם שאיני מכיר ושאל, "אתה צריך עזרה עם טיסות?" "כן".

"אתה לא חייב לחכות לפקיד. אתה יכול להתקשר היישר לחברה, שתטפל בפנייה שלך. קח את המספר", הוא הכתיב לי מספר והלך לו.

התקשרתי ונענית. אמרתי כי המזוודות שלי נמצאות בתא המטען של המטוס שיצא בשעה אחת עשרה, והכרטיסים שלנו מיועדים לטיסה הזאת. רציני להמשיך לתאר את תלואתי ולהסביר עד כמה דחוף לנו להיות בניו יורק לפני זמן הטיסה שיוצאת לארץ, אבל הנציג עצר אותי ואמר, "הטיסה של שעה אחת עשרה? היא עדיין לא יצאה. רוצו כולכם לשער ארבע עשרה ועלו מיד על המטוס!"

מתוך "מגזין השגחה פרטית" -
מגזין האיכות המעניק לכם ארגו
כלים ייחודי לחיים שלווים ורגועים.
להצטרפות חייגו: 02-502-2-502

בשעה טובה והפעם מוצלחת, מצאתי דירה טובה עוד יותר, והכול על מקומו בא בשלום.

הכול? לא בדיוק. הדירה שוויתרתי עליה חוותה זעזוע. בזמן המלחמה נפל טיל מאיראן בבניין שמול הדירה שכמעט קניתי. נזק גדול נגרם לאותה דירה, ולצערנו, גם אנשים נפגעו.

הנה, רק שנים בודדות מאז אותה רכישה שהתבטלה, גיליתי איך הקב"ה גלגל זאת לטובתי.

× גילו את המספר ×

מספר יצחק א' מחיפה:

עוד פעם אזעקה, ועוד פעם יורדים למקלט. הלב דופק, ורוצים כבר לראות שהכול בסדר, שחוץ מאזעקה לא קרה שום דבר.

אחד השכנים הכניס כסף לקופת צדקה רגע לפני היציאה למקלט, וביקש מד' שהכול יעבור בשלום. באותו רגע הוא החליט לבקש עוד משהו: "ריבונו של עולם, אתה יכול לעשות הכול, בבקשה תעשה שנמצא את הכרטיסים".

הכרטיסים לא היו אלא כרטיסי מצלמה, מלאים וגדושים בתמונות שנאגרו במשך כמה שנים. בבין הזמנים האחרון נסעו בני המשפחה למירון, עם המצלמה ועם נרתיק שהכיל את כל הכרטיסים. הנרתיק נעלם במירון, וכל התמונות יחד איתו.

אלו היו כרטיסים עם תמונות מאירועים משמעותיים, שמחות שחוגגים רק פעם בחיים, ובני המשפחה עשו את כל ההשתדלויות והתפילות כדי למצוא אותם, ולא מצאו.

עכשיו, באזעקה, ברגע של תלות מושלמת בבורא עולם, הוא הוסיף עוד תפילה קצרה, למציאת התמונות.

כמה ימים אחר כך התקשרה אישה תושבת מירון ואמרה, "מצאנו כרטיסי מצלמה שלכם!" למען האמת, הם מצאו את הכרטיסים כבר לפני שנה, אבל רק עכשיו החליטו לברר לעומק למי להחזיר אותם. הם התיישבו על התמונות, ובאחת התמונות גילו את מספר הטלפון שלנו.

תפילה אחת שווה אלף תמונות. ויותר.

ניגשתי לבני המשפחה שלי, שישובו ואמרו תהילים בלב שדה התעופה, ואמרתי, "בואו! טסים עכשיו, מהר!" לא היה צורך לסחוב מזוודות. מיהרתי את כולם, רצנו לשער ארבע עשרה, התקדמנו בשביל, עלינו לכבש שמתחבר למטוס, הראינו לדייל את כרטיסי הטיסה, והוא זירז אותנו להתיישב במקומות הריקים שחיכו רק לנו. זהו. אנחנו בפנים, והמטוס ממריא.

"תגידי לי", פניתי לדייל אחרי שנגרעתי מהמרוץ של הדקות האחרונות: "איך יכול להיות שעכשיו, בשעה שתיים וחצי, אנחנו עולים על המטוס של השעה אחת עשרה?"

ההסבר של הדייל הותיר אותי בפה פעור:

"המטוס של השעה אחת עשרה היה מוכן לצאת בזמן. רגע לפני ההמראה התגלתה בו תקלה, ולכן הורידו את כל הנוסעים, ובדקו את המטוס במשך שלוש שעות. התקלה אותרה ותוקנה, ולפני כמה דקות אמרו לנוסעים לעלות בחזרה. זאת הסיבה לכך שהמטוס עדיין היה בשדה התעופה".

זאת הסיבה? טיפשות להגידי כך!

הסיבה הייתה שונה לגמרי: הקב"ה רצה שנספיק את הטיסה מניו יורק לארץ ישראל. הוא הוריד בשבילנו יותר ממאתיים וחמישים נוסעים ממטוס, כדי שהוא יחכה לנו, ונוכל להגיע ליעד בזמן המתוכנן.

והגילוי הזה, שהקב"ה משדד מערכות בשבילי, היה הכנה מרגשת ביותר לעלייה לארץ הקודש.

× הטיל הסביר הכול ×

מספר ר' אוריאל ס' מהמרכז:

בשעה טובה, שחשבתני שהיא גם מוצלחת, מצאתי דירה. חתמתי על זיכרון דברים וגם שילמתי מקדמה. חשבתי שהעניין מסודר, אלא שאז קפצה עלינו עליית מחירים חדה.

המוכר נבהל ממש. הוא חשב שבמחיר שאני קונה את הדירה, הוא מפסיד רווח שהיה יכול להיות שלו, ולכן ביטל את החוזה.

זה לא היה הוגן, ומצידי יכולתי לבחור באחת משתי התגובות: לתבוע אותו לדין, או לוותר. בחרתי באפשרות השנייה, וברוך ד',

זכיתם לגילוי השגחה פרטית? שתפו אותנו! הגילוי שלכם עשוי להאיר לרבבות יהודים
ספרו את הסיפור שלכם בקו השגחה פרטית 02.3011300 - בשלוחה 3 ואח"כ 0 (אחרי בחירת השפה)
או שלחו בפקס 02-6599189 או למייל המערכת A@023011300.COM

הבמה המרכזית לשיתוף תובנות וחיזוקים מן החיים

הבוטחים בהשם

לכבוד מערכת העלון 'השגחה פרטית':

קודם כול רציתי להודות על העלון הנפלא,

שהוא אוצר בלום של אמונה חזקה. כה לחי. בגיליון 185 שפורסם בשבת חול המועד פסח הובאה כתבה על ר' נחום יאסה. בין הדברים סופר כי ר' נחום אמר פעם לתלמידו, שזכה שהקב"ה דיבר איתו וביקש שיסתובב בבית עשרים דקות. לפליאת תלמידו הסביר ר' נחום כי בבוקר לא מצא את נעלו, ונאלץ לתור אחריה עשרים דקות. זה נגרם, הסביר ר' נחום, כי הקב"ה רצה שאסתובב בבית, והיעלמות הנעל היתה ה'היכי תמצוי' לגרום לכך.

רציתי להוסיף על כך, שלפני כמה שנים אירעה תאונה מחרידה

שקיפדה את חייהן של שלוש בנות סמינר. בהלוויה שהתקיימה בשעות הלילה המאוחרות, אמר מנהל הסמינר שבדרך כלל אינו יוצא להלוויה בשעות כה מאוחרות, אולם עשה מאמצים והגיע כדי לתת מסר חד וחזק להורים, לחברות ולכלל: "הבנות נפטרו לא בגלל התאונה. התאונה אירעה כי נגזר עליהן למות". שלוש פעמים חזר על משפט האמונה, משריש אותו חזק בלבבות.

הסיפור אירע לפני מספר שנים. מאז עברתי גם אני ניסיון לא קל, ובמקום להסביר מדוע זה קרה, התחזקתי והזכרתי לעצמי שזה קרה כי כך נגזר מלמעלה.

חזקו ואמצו, ושוב תודה על העלון השבועי!

משה טסלה, ויליאמסבורג, ניו יורק

הבקור שפמעת החמץ

מספר אברמי פרידמן מבית שמש:

לפני תקופה, נסענו לסבא וסבתא שלי המתגוררים בירושלים. בקור אצל סבא וסבתא, כמו שכלכם יודעים, הוא גם פנוק נחמד, אבל זו גם בעקור הזדמנות לכבד אותם מדין מצות כבוד הורים. השתדלנו לעשות להם נחת, לשמח ולעזר. ואז אבא הצייע: אם אנו כבר כאן בירושלים, חוכים לכבד את סבא וסבתא, הנה - מצוה גוררת מצוה! בואו ונצל את ההזדמנות ונלך לבקר גם את 'סבא גאלה'!

'סבא גאלה' הוא סבא רבא שלנו, אבא של סבא. הוא גר בירושלים, בשכונת 'גאלה', ולכן התרגלנו לקרא לו כך. בשמחה ובהתרגשות הלכנו, כל בני המשפחה, אל ביתו של 'סבא גאלה'.

דפקנו בדלת. דוד של אבא שלי, שבדיוק היה שם, פתח את הדלת. הוא שמח לקראתנו מאד, אבל אמר שפרגע סבא ישן. לא היה לנו ענין להשאיר שם, כשאיי אפטר לדבר עם סבא, ולכן ירדנו בזריזות לתחנה.

כשהתקרבו לתחנה, גלינו את האוטובוס לבית שמש, האוטובוס 'שלנו' - חומק-עובר! ברגע הראשון הרגשנו החמץ. ידענו שעכשו נצטרך לחכות בתחנה עוד רבע שעה לפחות...

אך ברגע השני התעשתנו ואמרנו: זה מה שנגזר מאת ד'!

עדין היה קצת מעצבן. קפצנו בחסר סבלנות בתוך התחנה ומחוצה לה, ופתאום הטלפון של אבא צלצל.

על הקו היה אותו דוד: "סבא התעורר!" הוא קרא בשמחה. "הוא רוצה לראות אתכם! אתם עדין קרובים?" תוך דקה היינו אצל סבא, יושבים סביבו, מדברים, משוחחים ומחכים. היה נחמד כל כך!

'נס שלא הספקנו את האוטובוס...' חשבנו כלנו. אנחנו לא רגילים לבקורים אצל 'סבא גאלה', זה היה משהו נדיר, ולכן התרגשנו מאד.

אף אחד מאתנו לא יכל לדעת, שזהו הבקור האחרון... כמה שבועות אחר כך, 'סבא גאלה' נפטר. ואז הבנו יותר חזק איך ההפסד של האוטובוס היה לטובה; כך זכינו להפגש עם סבא ולדבר איתו לפני הפרדה.

ספר במיחד בשבילי

מספר מנדי מפתח תקוה:

יום אחד המלמד שלי הודיע, שביום ראשון הקרוב יש להביא לפתח ספר הנקרא 'הלכה למשה'. ספרתי על כך לאבא, בדקנו בכמה חניות, אך לא מצאנו את הספר הזה.

מוצאי שבת הגיע, ולי אין ספר. לא ידעתי מה לעשות! הרי רציתי להיות תלמיד מצטיין, ואפלו עשיתי את כל ההשתדלויות שיוכלתי לעשות. ועכשו, כבר כמעט השלמתי עם העבודה שאני אגיע בלי ספר, וקויתי שד' יעזר ומחר לא ישתמשו בו הרבה, וכה אוכל להסתדר.

בלעדיו. פתאום אבא הצייע לי להצטרף אליו לנחום אבליים: סבתא שלי שתהיה בריאה, ישבה 'שבועה' על אחיה, שהיה רב חשוב. נכנסנו לבית האבליים, והנה מול עיני, על השלחן, נצבת ערמת ספרים גבוהה.

שפשמתי עינים כלא מאמין: האם זהו באמת הספר שחפשמתי? ואמנם כן! על הפריכה היה כתוב 'הלכה למשה'! תקוה התעוררה בלבי: אולי יסכימו להשאיל לי אחד מהספרים? אך מיד בטלתי את המחשבה. לא מתאים לבקש בקשות לא קשורות בבית שיושבים בו 'שבועה', לא עלינו: "אתם יכולים לקחת ספר אחד" - נשמע לפתע קולו של אחד המבגרים.

הפתעתי לגמרי! האם הוא קרא את המחשבות שלי? אך אז שמעתי אותו מסביר: "מחלקים כאן את הספר 'הלכה למשה' לעלוי נשמת הנפטר". ככה ד' דאג לי שאוכל ללמד בלי שום חסר והפרעה, ושלח לי בדיוק את מה שהייתי צריך, ובדיוק ברגע הנכון!

לזוי צמוד ומציאה כשרה

מספר שמואל שורדלוב מרחובות:

לכן דוד שלי ולי יש מנהג טוב, לנסע פעם בשבוע לעזר לסבתא שלנו, שגרה בבני ברק. אנחנו נוסעים הלוך וחזור באוטובוס הישיר, משלמים בבר, וברוך ד' מסתדרים כמו גדולים.

לאחר אחד הבקורים אצל סבתא, תוך כדי שאנו צועדים לתחנה, מששמתי את הכיס 'ליתר בטחון', כדי להיות בטוח שאכנו פרטיס הרב קו ממתין לי שם. אה, הוא לא היה שם! נבהלתי מאד. בדקתי בכיס נוסף, בתיק, ואפלו מסביבי על המדרכה - ואין. הרב קו לא היה בשום מקום. ובלי רב קו, איך אהזר הבייתה? בקשתי טלפון מאברך שעמד בתחנה, והתקשרתי לאבא שלי, לשאל אותו מה לעשות.

"אתה מחכה לקו שלש מאות ושמונה עשרה של השעה שבעה" שאל אותי אבא. "כזו" ענית. "אם כך, אין שום בעיה! כשהוא יגיע - תעלה עליו. אני נמצא בדיוק על האוטובוס הזה, ויכול לשלם בשבילך!" איזו הפתעה! הרגשתי הקלה מזידת. כמה טוב שאני יכול לחזר הבייתה, ועוד עם אבא...

אך ספור ההשגחה שלי לא נגמר כאן: כשעליתי לאוטובוס, זהיתי שזהו האוטובוס שנסעתי בו בדרך הלוך. נגשתי למקום שבו ישבתי, ושם חפה לי פרטיס הרב קו, מזכיר לי שאבא שבשמם אוהב אותי ודואג לי!

ילדים יקרים!
בכל יום עולה תוכן חדש עבורכם:
בשעה ארבע עולים סיפורים שלכם הילדים,
ובשעה חמש עולה סיפור בהמשכים.
קו השגחה פרטית לילדים: 02-3011901

החדעות פינת

ילד יקר! ראת השגחה פרטית?
שתף את עם ישראל בסיפור שלך!
התקשר לקו השגחה פרטית לילדים: 02-30-11-901
הכנס לשלוחה 4 (לאחר בחירת הטופה) והקלט את הסיפור שלך.

מספר רבי אהרן פרנקל שליט"א
מבורו פארק, ספור שאירע עמו לפני
במה שנים בעת שהתגורר בקנדה.

פרק 1 מתוך 4

מעָצָר או אוּצָר?

במשך שנים רבות אשתי העסקים ר' יצחק דוידוביץ:

בקשתני לא להעביר אלי
מלפונים בעת בשאני שקוע
בלי בעינים דחויים...

מצטערת, צינתי בפני המתקשר
שאניק זמין, אך הוא בקש להעביר
לך שמידע במידע חשוב ביותר
הקשור לתפלין שלך!

אני חייב להתקשר לר' יצחק
דוידוביץ, בעל התפלין, ולעזוב
אותו בקודם בתגלית הקשה!

מה??? התפלין המהדרות
שלי פסולות? בעת אני
בבין למה הרב התפנו...

בביתו של סופר הסת"ס ר' אהרן פרנקל שחי:

איני מאמין מה אני
רוצה באן? טעות שגוה!

הו, בודאי זה ר' אהרן הפגיה,
שמפניו בקשתני לבדוק
בדחיפות את התפלין שלי...

וי לי, במה שנים החפצתי
מצוה חשובה זו של הנחת
תפלין!!! איני מסגל לחשוב על
בן... אוי! אוי! אוי!!!

לבן מהרתי להתקשר
אליך כדי שתספיק
להשיג תפלין בשורות
לפני שתשקע החפיה

מה??? התפלין המהדרות
שלי פסולות? בעת אני
בבין למה הרב התפנו...

הו, בודאי זה ר' אהרן הפגיה,
שמפניו בקשתני לבדוק
בדחיפות את התפלין שלי...

אנא ד! עזר לי
לזכות לפחות היום

אוי, אני חייב להשיג בדחיפות תפלין
בשורות... אך באן, במשך שנים רבות
הכפסוקם באזור גוי, אין לי סבוי
להשיג באלה, ועד שאגיע לביתי
הפרחוקי, כבר תשקע השמש!

מספר הרב נתן גלעד שליט"א:

יום אחד אני מקבל טלפון מאחד המפיצים, ובפיו סיפור מופלא. וכך הוא מספר:

כשבני, שהיום הוא אברך בן עשרים ושש, היה בחור צעיר כבן שמונה עשרה, גילו אצלו ל"ע את מחלת הקרוהן. זוהי מחלה שלפי ספרי הרפואה אין לה מרפא, והיא מלווה את החולה כל חייו. בני היה צריך ליטול תרופה מסוימת, שלאחר הסבסוד עולה שלוש מאות ותשעים שקלים, אחת לחודשיים. בפעם הראשונה, וכן פעם בשנה, נותנים אותה בעירוי בבית חולים.

מכיוון שבאותה תקופה יצא לאור העלון 'השגחה פרטית', לקחתי על עצמי את הפצת העלון, לזכות בני.

לפני כשנתיים הגענו למצב שהתרופה כבר לא הועילה כראוי. שמענו על דיאטה מיוחדת וקשה מאוד, במסגרתה אסור לאכול מאכלים רבים, וצריך להכין במיוחד מאכלים מסוימים מדי יום. אך מכיוון ששמענו שאנשים שהתמידו בה משך שנתיים התרפאו כליל, החלטנו לנסות.

ואכן, לאחר מספר חודשים מצבו של בני השתפר פלאים. אך, הרופא עדיין לא נתן אישור להפסיק את התרופות.

ובדיוק אז גילינו אצל בנו השני את אותה המחלה! בבדיקת קרוהן, אם הערך הוא מתחת לחמישים - המצב תקין, אך אצל בנו הערכים היו מעל לחמשת אלפים! מובן שקבענו תור לבית החולים, אך בינתיים התחיל גם הוא את הדיאטה.

במקביל קיבלתי שיחת טלפון ממערכת 'השגחה פרטית', בה הודיעו לי שהעלון עומד להשתדרג ולהופיע אחת לשבוע, וביקשו שאקח על עצמי את מימון נקודת ההפצה שלי. החלטתי שאם בני יירפא, אתן את הכסף שהייתי אמור להוציא על התרופות, עבור הוצאת עלון 'השגחה פרטית'.

לאחר כחודשיים, הערכים אצל בני השני ירדו לשלוש מאות! הרופא הסכים לא לתת לו את התרופה, וגם אצל הבן הגדול הסכים להפסיק עם התרופה ורק לעקוב אחר מצבו.

והוסיף הרופא: "מעטים האנשים שהדיאטה הזו באמת עוזרת להם, ואני מתפלא שאצל שניכם זה הצליח".

התחזקתם מהעלון? רוצים לזכות את הקוראים?

שלחו למערכת במייל או בפקס, או השאירו הודעה בקו 02-3011300-30 בשלוחה 9/9

- × **המקום:** הקריה החרדית, בית שמש.
 - × **נקודת החלוקה:** בית המדרש המרכזי דחסידי לעלוב.
 - × **הזמן:** ערב שבת, כשעה לפני זמן הדלקת נרות.
- זר כי ירצה לחוש באהבת ישראל טהורה, כנה ואמיתית, עליו לשים פעמיו לכאן.

בכל עת מצוא ובכל שעות היממה, לכשתדרוך כף רגלכם על מפתן היכל בית המדרש, תוכלו לחוש באותה אהבת ישראל מפורסמת. שכן, המקום מלא בלומדים ומתפללים מכל העדות, החוגים והחצרות.

לעת ערב תוכלו לראות כאן אברך צעיר, לבוש בכתונת פסים, נכנס להיכל בית המדרש. בידו האחת מחזיק כוס קפה חמה ומרעננת, ובידו השנייה גמרא בבא מציעא. הן החברותא שלו, ויז'ניצער-חסידי, ישוב כבר בפנים, לוגם מן הקפה שלו תוך עיון נמרץ בדף שהם ילמדו היום.

הביטו אל החדר הקטן שבפינת ההיכל, זהו חדרו של האדמו"ר שליט"א. לכאן יבוא כל מי שיש לו מטען לפרוק, או צורך בעצה ותושייה. הלא האוזן הקשבת היא כאן, אהבת ישראל הלעלובאית עודנה קיימת, ואת הלב מחממת.

ובערב שבת, כשעה לפני השקיעה, כאשר בית המדרש מוכן ומזומן לקבל את פני שבת מלכתא - נכנס המפיץ, יהודי שלקח על עצמו את הזכות הנשגבה לקרב יהודים לאביהם שבשמיים. ידו אחוזה חבילה כפולה של עלוני 'השגחה פרטית'. הרי המקום הוא לא עוד בית מדרש - הוא תל תלפיות, ובמקום כזה - כך יאמר לכם המפיץ - הכמות היא כפולה.

ברגע שהעלונים יונחו על השולחן שבתחילת ההיכל, נחזה בצעירים, במבוגרים ואף בילדים המגיעים אל החבילה המכובדת, ניגשים אחד-אחד, אט-אט, ונוטלים לידיהם את מטען הכוח שלהם לכל השבוע. בלעדיו, הם יאמרו, חיינו לא היו כפי שהם כיום, צרופים באמונה פשוטה, בביטחון, בידיעה כי יש מנהיג לברייה.

זו ההזדמנות שלך לעשות שינוי אמיתי!

פתח גם אתה מוקד הפצה באזור שלך ותהיה חלק מזיכוי הרבים. הפעולה שלך משנה חיים. **התקשר עכשיו ל-6176* שלוחה 4 או ל-02-3011511**

פרטית האלף
1000 נקודות הפצה חדשות

אמעריקע בני ברק Jerusalem

בנוסף לעלון זה, העלון מופץ גם בשפות יידיש ואנגלית - ולא רק בארצות הברית

ניתן להצטרף כמנוי הן בארץ ישראל והן בארה"ב.

הצטרפו כעת לחנויים המפיצים את העלון - פשוט בחרו שפה ואזור הפצה.

לרכישת מנוי הפצה חייגו:

*6176

שלוחה 4

או בעמדות 'נדרים פלוס' בבתי הכנסת

× החפץ בעילום שמו הזקוק לישועה למעלה מדרך הטבע ומצפה לראות בעינים גשמיות שהוא האהוב לפני יתברך

× לזכות החפץ בעילום שם להינצל מהצבא ולמצאת דירה בנקל

× להצלחה ורפואה שלימה לרחל יפה בת קרן

× לעילוי נשמת ר' משה אהרון ב"ר בנימין נלב"ע ח"י אדר ת.נ.צ.ב.ה.

מפיצים אמונה לכל יהודי בכל העולם

קח גם אתה שותפות בזיכוי הרבים העולמי, ותזכה לישועות בכל העניינים!
התקשר עכשיו ל-6176* שלוחה 4 או ל-02-3011511

לפניות בעניין תוכן העלון: השאירו הודעה במס' 02-3011300 שלוחה 9/9 או שלחו לפקס 02-6599189 או למייל המערכת A@023011300.COM

יש לנהוג בו כבוד כדרך שנוהגים בתשמישי מצווה, דהיינו להכניסו לעטיפה קודם השלכתו, כגון בשקית שאינה שקופה. והמחמיר יגנז.